

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **R. A. i R. A.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 marca 2024 r.

zażalenia obrońcy R. A.

na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 października 2023 r., sygn. akt So 2/19, o zasądzeniu wydatków poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego A. W.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 października 2023 r. (sygn. akt So 2/19):

1. zasądzone od gen. R. A. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. W. z tytułu wydatków poniesionych przez niego w związku z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika kwotę 1.698,39 złotych,
2. zasądzone od ppłk rez. R. A. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. W. z tytułu wydatków poniesionych przez niego w związku z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika kwotę 3.396,78 złotych.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca T. R. , zarzucając orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. przez błędną i niepełną ocenę materiału dowodowego, stanowiącego podstawę do oceny zasadności zasądzenia kwoty na

rzecz oskarżyciela posiłkowego w wysokości wyższej niż w przypadku drugiego oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne.

Skarżący rdzeniem swojego zażalenia czyni de facto twierdzenie, że postępowanie karne toczyło się „przede wszystkim przeciwko gen. R. A. ”. Implikować miałyby to wnioski, że podział kwot zasądzonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego powinien przyjąć odmienną formę i być proporcjonalny w stosunku do, jak się wydaje, zaangażowania procesowego sądu w rozpoznanie spraw poszczególnych podsądnych. Podaje, że analiza akt postępowania przygotowawczego wskazuje na to, że A. W. „czuł się pokrzywdzony przede wszystkim zachowaniem w stosunku do niego gen. R. A”. Uzasadnienie zażalenia ma jedynie polemiczny charakter, a jego wątki nie z są w żaden sposób rozwinięte, nadto rzekome naruszenia nie są uprawdopodobnione.

Nie stanowi wystarczającego powodu do zakwestionowania sposobu rozdzielenie kosztów przez Sąd subiektywne przekonanie strony, że sprawa jego mandanta była jedynie „marginalna” w kontekście całości przewodu sądowego. Zwłaszcza, nie zakwestionowano w sposób przekonujący rozumowania Sądu meriti, który obszernie opisał, dlaczego rozstrzygnął w zakresie kosztów ta taki sposób. Orzeczenie takie pozostaje pod ochroną przepisów procedury dającej sądowi duży margines swobody w ocenie, w jaki sposób należy rozłożyć obciążenia kosztami postępowania.

Należało orzec wobec tego jak w sentencji.

[J.J.]

[a]